

Arrest

**nr. 42 702 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AUDENAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 mei 2003 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 12 mei 2003. Op 16 juli 2003 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 7 augustus 2007.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 augustus 2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 oktober 2007.

1.4. Op 7 mei 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 juli 2009 ingetrokken.

1.5. Op 11 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig van Sheikh Ali, district Saïd Khel in de provincie Parwan, maar steeds woonachtig geweest in Kabul. U bent een Tadjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent religieus gehuwd met N. (...) E. (...), met de Moldavische nationaliteit (OV 5.462.159). U heeft drie stiefkinderen en één dochtertje (°2003) die allen in België aanwezig zijn.

In 2002 diende u Afghanistan te verlaten omdat iemand had verklikt dat u alcohol verkocht in uw winkel. Bij een huiszoeking werden bovendien documenten gevonden van uw vader. Deze was lid geweest van Watan (vroegere communistische partij) en was ook kolonel. Uw vader werd gearresteerd en een week later werd zijn lijk bezorgd. Hierop vluchtte u naar Rusland (Moskou), waar u illegaal verbleef. U leerde er uw echtgenote kennen die op haar beurt haar thuisland Moldavië had verlaten omwille van problemen met haar ex-echtgenoot. Omdat u illegaal in Rusland verbleef en er enkele keren het slachtoffer bent geworden van roof en diefstal, kwamen jullie naar België, waar jullie op 12 mei 2003 een eerste asielaanvraag indienden. Deze werd op 16 mei 2003 door de Dienst Vreemdelingenzaken als niet ontvankelijk beoordeeld. In dringend beroep bevestigde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 16 en 17 juli 2003 jullie beider beslissingen tot weigering van verblijf.

Op 7 augustus 2007 diende u als Afghaanse staatsburger een tweede asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan. Als nieuwe elementen legt u twee nieuwe documenten neer, zijnde twee arrestatiebevelen ten aanzien van uw persoon dd. 04.04.1386 (25 juni 2007) en dd.16.04.1386 (7 juli 2007), waaruit blijkt dat u nog steeds wordt gezocht omwille van het illegaal verkopen van alcohol. Ten tweede brengt u aan dat u gehuwd bent met een Christelijke vrouw en dat zij niet met u wil/kan samenleven in Afghanistan. Ten derde beroept u zich op de algemeen onveilige situatie in Afghanistan om de status van subsidiaire bescherming aan te vragen.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag werd afgewezen. U beroept zich momenteel grotendeels op dezelfde elementen als aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag. Deels werd uw relaas toen als ongegrond beschouwd omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat het communistische engagement van uw vader ook nefaste repercussies zou hebben op uw persoonlijke situatie. Anderzijds, het feit dat u werd verklikt omwille van verkoop van alcohol werd als vreemd aan de Vluchtelingenconventie beoordeeld. Maar tevens waren er duidelijke redenen om de geloofwaardigheid van de diverse aspecten van uw relaas te betwijfelen.

Heden brengt u als nieuwe elementen twee originele arrestatiebevelen aan. U maakt echter onvoldoende aannemelijk waarom er tegen u anno 2007 plots twee arrestatiebevelen zouden worden uitgevaardigd terwijl u reeds in 2002 het land heeft verlaten. U gevraagd hoe u aan deze documenten bent geraakt, aangezien het om interne orders gaat gericht aan de “identificatiedienst” en de “veiligheidsdienst”, zegt u dat u ze bekomen heeft via de vrouw van uw vriend die in de keuken werkt van de veiligheidsdienst (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag p.4). Ook al zijn Afghaanse overheidsdiensten geenszins georganiseerd en beveiligd zoals hier in België dan nog (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag p.5) kan aan deze uitleg maar weinig geloof worden gehecht. Het is niet geloofwaardig dat een Afghaanse vrouw, werkzaam in de keuken van de veiligheidsdienst, toegang zou hebben, op welke manier dan ook, tot dit soort van interne orders, toevallig dan ook nog

betreffende een goede kennis van haar echtgenoot. Dat zij bovendien ongestraft dergelijke originele documenten zou kunnen ontvreemden, zonder verder nadelige gevolgen voor haarzelf of haar familie, is al evenmin geloofwaardig. Los van bovenstaande, moet bovendien ook worden vastgesteld dat bij één van de documenten (dd. 16.04.1386) de hoofding niet volledig is ingevuld en dat de naam van het betreffende Ministerie blanco is gelaten. Dit is opmerkelijk en doet vraagtekens rijzen met betrekking tot de herkomst en authenticiteit van dit stuk. Overigens legt u beide documenten neer als zijnde originelen maar moet toch worden aangestipt dat de handgeschreven tekst is ingevuld op een slecht gefotokopieerd standaardformulier en dat ook kan worden getwijfeld aan de originaliteit van de aangebrachte stempel. Wat er ook van zij, er kan zowiezo maar weinig bewijswaarde worden gehecht aan beide documenten gezien in Afghanistan gelijk welk document kan worden gekocht, via corruptie of op de zwarte markt, waarbij valse exemplaren nauwelijks te onderscheiden zijn van authentieke (zie informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier).

In dezelfde context geeft u aan dat “ze” nog altijd naar uw winkel komen op zoek naar u, en dit omwille van de verkoop van alcohol. Opnieuw is dit weinig aannemelijk aangezien uw zaak al vijf jaar is gesloten. Bovendien legt u terzake verklaringen af die niet gelijklopend zijn. Zo beweerde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u ook ten tijde van het regime van de Taliban **alcohol verkocht**, zij het niet in jullie winkel, maar in het geheim (gehoorverslag CGVS dringend beroep 1ste aanvraag p.4). Heden verklaart u dat het ten tijde van de Taliban **volstrekt onmogelijk was om alcohol te verkopen** (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag p.6). De oprechtheid van uw verklaringen komt hierdoor opnieuw op de helling te staan.

Betreffende het feit dat u met een Moldavische vrouw bent gehuwd en dat zij christen is waardoor zij u niet kan vergezellen naar Afghanistan, moet echter worden verwezen naar de conclusie inzake uw eerste asielaanvraag waar er duidelijk ernstige twijfels waren gerezen inzake uw verklaringen betreffende het u ontbreken van een verblijfsvergunning of verblijfsstatuut in Rusland. Alsook verklaarde uw vrouw indertijd dat jullie naar het Afghaans consulaat waren gegaan om haar op uw Afghaans paspoort te laten inschrijven (zie beslissing 1ste asielaanvraag), terwijl u heden verklaart dat het paspoort en het visum waarover u toen beschikte vals waren (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag p.11). Hieromtrent moet overigens worden opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat u zich met een vals (!) paspoort tot uw eigen autoriteiten zou wenden, nl. de autoriteiten waarvoor u zegt een vrees te koesteren voor ernstige vervolging. In de marge moet opgemerkt dat het ook zeer verwonderlijk is dat u aanhaalt dat uw vrouw aangeeft dat zij u onmogelijk kan vergezellen naar Afghanistan maar dat zij het vanuit deze context niet nodig achtte zelf een tweede asielaanvraag in te dienen en dit element opnieuw op te werpen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend. Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies (“Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection”) van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan” van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in

het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bermbommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel stelt verzoeker dat zijn individuele situatie onterecht niet weerhouden wordt waar de bestreden beslissing, ondanks de vervolging in zijn thuisland, zijn gezinssituatie die een terugkeer onmogelijk maakt, en ook ondanks de nieuwe stukken die hij heeft voorgelegd, onmiddellijk besluit dat van het algemene principe inzake het verlenen van de vluchtelingenstatus aan Afghaanse mensen dient te worden afgeweken. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing faalt wat betreft de materiële en de formele motivering.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat het niet ernstig is dat er, ondanks zijn nieuwe stukken, wordt geopperd dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht en de Commissaris-generaal nergens stelt dat de arrestatiebevelen niet authentiek zouden zijn maar zich enkel vragen stelt omtrent de manier waarop verzoeker aan deze documenten is gekomen.

2.3. In een derde middel voert verzoeker aan dat zijn asielrelaas onterecht wordt afgewezen op basis van beweerde tegenstrijdigheden aangezien deze tegenstrijdigheden er geen zijn.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat zijn streek veilig voor hem zou zijn. Hij betoogt dat nergens rekening wordt gehouden met de religieuze overtuiging van zijn echtgenote en de veiligheid van gemengde gezinnen, met name één Afghaan en één blanke vrouw met christelijke overtuigingen. Dat nergens in de bestreden beslissing verzoekers gezinssituatie wordt beoordeeld, is volgens verzoeker in strijd met de formele en de materiële motiveringsplicht.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag verworpen omdat (i) hij onvoldoende aannemelijk maakt waarom anno 2007 plots twee arrestatiebevelen zouden worden uitgevaardigd tegen hem terwijl hij reeds in 2002 het land heeft verlaten, (ii) er vraagtekens rijzen met betrekking tot de herkomst en de authenticiteit van de stukken daar het niet geloofwaardig is dat een Afghaanse vriendin, werkzaam in de keuken van de veiligheidsdienst, dergelijke interne orders ongemerkt en ongestraft heeft kunnen vervreemden, bij één van de documenten de hoofding niet volledig is ingevuld en de naam van het betreffende ministerie blanco gelaten is, en omtrent de beweerde originaliteit van het document kan opgemerkt worden dat het een handgeschreven tekst betreft die is ingevuld op een slecht gekopieerd standaardformulier en bovendien kan getwijfeld worden aan de originaliteit van de aangebrachte stempel, (iii) sowieso weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan beide documenten aangezien in Afghanistan gelijk welk document kan worden gekocht, via corruptie of op de zwarte markt, (iv) het weinig aannemelijk is dat “ze” nog altijd naar verzoekers winkel zouden komen op zoek naar hem aangezien zijn zaak al vijf jaar is gesloten, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verkoop van alcohol ten tijde van het talibanregime, (vi) er omtrent het feit dat verzoeker met een Moldavische vrouw is gehuwd en dat zij christen is waardoor zij hem niet kan vergezellen naar Afghanistan, moet verwezen worden naar de conclusie in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name dat er ernstige twijfels waren gerezen inzake zijn verklaringen betreffende het ontbreken van een verblijfsvergunning of verblijfsstatuut in Rusland, en dient opgemerkt te worden dat hij en zijn echtgenote hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden, het bovendien ongeloofwaardig is dat hij zich met een vals paspoort zou wenden tot zijn eigen autoriteiten, waar verzoeker overigens beweert voor te vrezen, en dat het verwonderlijk is dat zijn vrouw het niet nodig achtte zelf een tweede asielaanvraag in te dienen zo zij verzoeker onmogelijk naar Afghanistan zou kunnen vergezellen, en (vii) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker op 12 mei 2003 samen met zijn Moldavische echtgenote, met wie hij een religieus huwelijk sloot, een eerste asielaanvraag indiende in België.

Verzoeker verklaarde Afghanistan verlaten te hebben in maart 2002 omdat hij gezocht werd nadat iemand verklikt had dat hij alcohol verkocht in zijn winkel en nadat zijn vader vermoord werd omwille van zijn lidmaatschap bij de vroegere communistische partij. Verzoeker vluchtte naar Rusland waar hij illegaal zou hebben verbleven en waar hij zijn christelijke vrouw, die Moldavië had verlaten omwille van problemen, ontmoette in april 2002 en met haar huwde in september 2002. Samen met zijn Moldavische

partner en haar drie kinderen reisden zij naar België omwille van hun illegaal verblijf in Rusland en het feit dat ze er enkele malen beroofd en bestolen waren. Op 18 november 2003 werden verzoeker en zijn partner ouders van een dochter.

De asielaanvragen van verzoeker en zijn partner werden respectievelijk op 16 en 17 juli 2003 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, stelt de Raad vast dat uit verzoekers weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal blijkt dat (i) hij zelf geen elementen heeft aangehaald dat hij persoonlijke vervolging dient te vrezen omwille van het communistische engagement van zijn vader, (ii) hij zeer vaag blijft over en zich baseert op vermoedens omtrent de verklikking dat hij alcohol zou verkopen, (iii) het feit dat hij verklikt werd omwille van verkoop van alcohol als vreemd aan de Conventie dient te worden beschouwd, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vlucht van zijn schoonbroer, en (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn documenten en er ook tegenstrijdigheden zijn met de verklaringen van zijn partner omtrent verzoekers paspoort en omtrent de moskee waar zij zouden getrouwd zijn, waardoor zijn verblijfsstatuut in de Russische federatie en zijn vermeende huwelijk in een bedrieglijk daglicht komen te staan.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Verzoeker steunt zijn vrees voor vervolging op dezelfde motieven zoals aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag, doch hij meent alsnog in aanmerking te komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming omdat hij onmogelijk samen met zijn andersgelovige vrouw en hun kinderen kan terugkeren naar Afghanistan. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: twee arrestatiebevelen waaruit zou blijken dat hij nog steeds gezocht wordt omwille van het illegaal verkopen van alcohol, documenten in verband met zijn opleiding in Kabul, een brief van zijn nonkel en de enveloppen waarmee deze documenten werden verstuurd. Verzoeker slaagt er aan de hand van deze documenten echter niet in zijn voorgehouden vrees voor vervolging alsnog aannemelijk te maken.

Immers, zoals terecht wordt geconcludeerd door de Commissaris-generaal zijn de door verzoeker nieuw voorgelegde arrestatiebevelen -ter staving van het feit dat hij gezocht wordt omwille van verkopen van alcohol- niet van die aard dat ze de appreciatie inzake zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. Vooreerst maakt verzoeker onvoldoende aannemelijk waarom er tegen hem anno 2007 plots twee arrestatiebevelen zouden worden uitgevaardigd terwijl hij reeds in 2002 het land verlaten heeft. Verder rijzen er vragen met betrekking tot de herkomst en de authenticiteit van deze stukken daar het niet geloofwaardig is dat een Afghaanse vriendin, werkzaam in de keuken van de veiligheidsdienst, dergelijke interne orders ongemerkt en ongestraft zou hebben kunnen vervreemden, bovendien bij één van de documenten het briefhoofd (hoofding) niet volledig is ingevuld en de naam van het betreffende ministerie blanco werd gelaten, de handgeschreven tekst werd ingevuld op een slecht gefotokopieerd standaardformulier, er kan worden getwijfeld aan de originaliteit van de aangebrachte stempel en er blijktens de informatie gevoegd aan het administratief dossier overigens sowieso weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan beide documenten aangezien in Afghanistan gelijk welk document kan worden gekocht, via corruptie of op de zwarte markt, waarbij valse exemplaren nauwelijks te onderscheiden zijn van authentieke. De Raad dient vast te stellen dat verzoekers verweer dienaangaande, met name dat de bestreden beslissing te ver gaat in zijn presumpties van hoe het ambtelijk systeem van Afghanistan functioneert en in welke mate verzoeker een dergelijk bevel niet zou kunnen bemachtigen, zich beperkt tot het louter tegenspreken van het motief omtrent de herkomst van het document, hetgeen allerminst afdoende is om dit te weerleggen. Ook met de bewering dat de bestreden beslissing nergens stelt dat de bevelen niet authentiek zouden zijn, doch enkel stelt dat het vreemd is hoe betrokkene aan de bevelen kwam, gaat verzoeker volledig voorbij aan de overige opmerkingen omtrent de aannemelijkheid van de vijf jaar na de feiten uitgegeven arrestatiebevelen en de originaliteit van de documenten. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt

aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde ontzeggen. Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in de om de motivering van de bestreden beslissing betreffende de neergelegde arrestatiebevelen te weerleggen of te ontkrachten zodat deze staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Waar verzoeker nog aanvoert dat gelijk welk document dat hij zou voorleggen, afgewezen zou worden onder het mom van "*de vervalsingen tieren weelderig in het thuisland*", wijst de Raad erop dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten, slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, hetgeen gezien bovenstaande vaststellingen niet het geval is.

Verzoekers taskara toont enkel zijn identiteit en nationaliteit aan doch deze elementen worden noch door de Commissaris-generaal, noch door de Raad in twijfel getrokken. De documenten in verband met zijn opleiding in Kabul zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers asielrelaas. De brief van zijn oom waaruit blijkt dat hij nog steeds wordt gezocht, werd ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk bedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. De officierskaart van verzoekers vader en de twee certificaten van medailles, welke reeds naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werden ingediend, tonen diens communistische engagement aan, doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker om deze reden een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren.

2.9. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van zijn gezinssituatie, met name dat hij (religieus) gehuwd is met een Moldavische christelijke vrouw en dat zij (naast de drie kinderen van zijn partner) samen één kind hebben, merkt de Raad op dat verzoekers familiale situatie op zich geen grond is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, dient de Raad, in het licht van de door verzoeker nieuw voorgelegde stukken en verklaringen, derhalve te onderzoeken of er in hoofde van verzoeker sprake is van een actuele gegronde vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waarnaar verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift, inderdaad blijkt dat bepaalde vrouwen met een specifiek profiel, waaronder buitenlandse vrouwen van Afghanen, een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van vervolging. In casu zou dan ook in hoofde van verzoekers echtgenote een gegronde vrees voor vervolging kunnen worden aangenomen wanneer zij haar echtgenoot zou vergezellen naar Afghanistan. De Raad stelt echter vast dat verzoekers echtgenote thans geen asiel aanvraagt. Uit het administratief dossier blijkt daarentegen nergens dat in geval van terugkeer ook verzoeker enige vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van het enkele feit religieus gehuwd te zijn met een Moldavische christelijke vrouw en verzoeker toont dit evenmin met concrete elementen aan.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.11. Waar verzoeker laat uitschijnen dat de criteria van de subsidiaire bescherming en de motivering omtrent de weigering van deze bescherming niet weergegeven zijn in de bestreden beslissing terwijl hij nu net zijn rechten wilde doen gelden aangezien er nog geen sprake was van de subsidiaire beschermingsstatus ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, merkt de Raad op dat deze insinuaties feitelijke grondslag missen. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd geweigerd omwille van dezelfde motieven als de weigering van de vluchtelingenstatus en dat hem daarnaast evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst, namelijk de stad Kabul, kon worden toegekend. Deze conclusies werden uitgebreid gemotiveerd in de bestreden beslissing en

de Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om deze te weerleggen. Verzoeker beperkt zich, onder verwijzing naar instructies van het UNHCR over de Afghaanse vrouw, opnieuw tot een verwijzing naar zijn gezinssituatie. De Raad stelt na lezing van het rapport van het UNHCR vast dat nergens blijkt dat een Afghaanse man, gehuwd met een christelijke vrouw, behoort tot een risicogroep bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal, op basis van het Cedoca-antwoorddocument afgh2008-054w van 19 februari 2009 over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder, concludeerde dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban maar dat de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds, en zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook het UNHCR vermeldt in het document *"Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection"* van 6 oktober 2008, waarvan eveneens kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, Kabul niet als zijnde onveilig gebied, behoudens de districten Sarobi, Paghman, Khak-e-Jabar, Musahi en Charasyab. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt en toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker in de uiteenzetting van het feitenrelaas in zijn verzoekschrift nog opmerkt dat ten aanzien van hem een niet-terugleidingsclausule gold, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit de elementen van het administratief dossier. Integendeel, in de beslissing van de Commissaris-generaal genomen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag staat dat verzoeker in de toenmalige omstandigheden mocht worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht was en dat hij binnen de vijf dagen, ingaand op de datum van de kennisgeving van de beslissing, het grondgebied diende te verlaten.

2.13. Het verzoekschrift dat ter terechtzitting werd neergelegd en dat gericht is tegen de ingetrokken beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2009 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wordt uit de debatten geweerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS